

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713808592/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Vor Jeppes Fryd igien endeel forplumrer,
 Ved netop til det samme Sted at stifte
 De trende Sorte, som var Marsag i
 Hans Død, og al hans sære Kaserie —
 Hvorfor de og om Morg'nen alle tre
 Kog af med Sommerfeldts Geographie,
 Og fik der' reene Skrup i Næverne,
 Som, sandt at sige, stødte dem slet ikke.

Min Helt fik ei saa snart et Die paa dem slængt,
 Før han af Hjertens Grund et nægtigt Brøl lod slippe:
 „Hør! I tre Spaamænd, som jeg alle hængt
 „Gad seet i disse Træer nippe!
 „Hvor er Peer Usen?“ —

„Kære far! Naa, Naa!“
 Gientog de, „vær ikke slet saa kæk!
 „Med Lempe faaer man Æg i Hummelsæk,
 „Og med det Gode kan man alting faae;
 „Peer Usen, siger I! Hvad han?“ —

„Har fanden taget.“
 „For meget lidt, saantænd, han sig da har umaget!“ —
 „Og hvis I ei paa Stand mig siger, hvor han er —
 „Jeg veed, I kan! Jer Propheete, besvær',
 „Opfyldtes sidste Gang til Punkt og Prikke,
 „Skøndt, som I seer, i Graven blev jeg ikke.
 „Sligt var ei Jeres Skyld; men spaaer paa Diebliffet,
 „Og siger tydelig, hvor jeg kan finde Krikket!“ —

„Ja tæn Jer Drede lidt, saa vil vi see vi hitte
 „Den kære Hest igien et Steds paa denne Jord;
 „Men I maa give Tid en lille bitte,
 „Og ingen knubbed' Ord!“

Saa svarte ham de tre. Ved saadan Leilighed
 Det kommer vel tilpas, en smule Græff at vide;

Dg (Taf ifte Goltusfes første Side)
 Græff hialp dem ogsaa her af den forlegenhed,
 Hvori min Helt indvifled' deres Hierner,
 Som, Himlen veed paa hvilken Maade, drog
 Saa tydeligt et Svær af denne lille Bog,
 Som om det fævedt stod med læselige Stærner
 Paa firmamentets Median-Papir.
 Men Mage til de tre var heller ei i Stolen,
 Hvad enten det gik ud paa Eæstning, eller Svær —
 Den Anders, som man veed, sin Hænder hang paa Solen,
 Var een af dem, og netop den,
 Som førte Ordet for dem alle tre.
 „Her," sagde han til Jeppe, „fæere Ven!
 „Din Hæst er i Behold, saavidt vi see;
 „Dg, hvis du Troe til vores Spaadom fæster,
 „Saa vær for Eftertiden uden Sorg!
 „Thi viid: Peer Usen blevet er Bormester
 „I Kallundborg." —

Endskiøndt nu Jeppe meer, end nogen anden,
 Var overtydet om Peer Usens store Pund
 Til dit og dat, hvortil en Hæst kan bruge Panden,
 Dg havde loddet tidt hans Viisdoms dybe Grund,
 Hvorved han ofte fandt, at denne beste
 Blandt alle Hæste
 Var en firbeenet Seneca;
 Saa drønte han dog aldrig om,
 At han var stærk i Lov og Dom,
 I fæse et Aefas, og Politica;
 Dg derfor blev han heel forundret ved at høre
 Peer Usens Spring til Consul-Værdighed —
 Dg hvem, min Læser, maa vel ikke stude ved
 De store Spring, et Bæst kan undertiden giøre?
 „Ei!" sagde han, „Ei! Ei!" — og intet meer end „Ei!"